

I

De limousines kropen in een slakkengang de oprijlaan van het Beverly Hilton-hotel op om hun passagiers af te zetten: grote sterren en opkomend talent, producenten, regisseurs, debutantes, beroemdheden en beruchtheden, onbekenden en wannabe-sterren. Allen wilden dolgraag gezien worden op een van Hollywoods meest glamoureuze jaarlijkse evenementen: de uitreiking van de Golden Globe. Na de Academy Awards gold deze prestigieuze prijs als de belangrijkste. Op tweeënzestigjarige leeftijd had Ardith Law, al veertig jaar een van Hollywoods grootste sterren, drie Golden Globes op haar naam staan en bovendien twee van de felbegeerde Oscars van de Academy gewonnen. Dit was een avond die ze nooit miste, zowel uit respect voor haar collega-acteurs als om zelf gezien te worden. Dit soort verplichtingen hoorden er nu eenmaal bij: het was belangrijk om je gezicht te laten zien als je werk wilde blijven krijgen, dat werd van je verwacht. En je moest er verdomd goed uitzien, anders kon je maar

beter helemaal niet komen opdagen!

Ardith stond bekend om de verscheidenheid en diepgang van haar rollen en de kwaliteit van de films waarin ze speelde. Af en toe nam ze een kleine, ongebruikelijke rol aan als die haar intrigeerde – wat zo nu en dan gebeurde – maar gewoonlijk koos ze alleen hoofdrollen. Ze was een buitengewone actrice met een enorm talent en een welverdiende reputatie. Ardith was kieskeurig in de rollen die ze aannam: ze wilde in films spelen met diepgang en waarde, en die waren na een bepaalde leeftijd niet altijd even makkelijk te vinden. Op tweeënzestigjarige leeftijd zag ze er uitzonderlijk goed uit. Ze was nog steeds mooi en had in tegenstelling tot bijna alle actrices in Hollywood niets laten doen. Ardith wilde haar gezicht graag natuurlijk houden en liet de visagisten op de set alleen corrigeren wat nodig was. Ze schrok er ook nooit voor terug om een belangrijke rol te spelen waarin ze ouder moest lijken dan ze daadwerkelijk was.

Ardith wilde rollen met inhoud die haar tot het uiterste van haar kunnen dreven; de makkelijke rollen wees ze meestal af. Alleen had ze de afgelopen twee jaar geen enkel aanbod meer gekregen. Niemand durfde haar voor een bijrol te vragen en producenten wisten dat haar agent, Joe Ricci, zo'n voorstel zou afwijzen nog voordat het bij haar terechtkwam. Er waren geen geschikte rollen meer geweest zodra Ardith zestig was geworden. Ze las voortdurend scripts, op zoek naar de juiste rol, maar vond niets wat ze wilde spelen.

Ardiths hoge standaarden en perfectionisme op de set hadden haar de reputatie bezorgd moeilijk of een diva

te zijn. Dat beeld was niet helemaal terecht; ze was een uiterst toegewijde actrice en stelde hoge eisen aan zichzelf en aan iedereen met wie ze werkte. Dus, wanneer anderen tekortschoten, leidde veertig jaar van iconische rollen en producenten die bijna alles deden om haar tevreden te houden soms tot zeldzame, maar memorabele uitbarstingen – uitbarstingen die haar imago als diva versterkten. Ardith was bovenal een echte professional en een ster in hart en nieren. Het draaide niet om ego, maar om haar wil om in elke rol, op elk moment, het allerbeste uit zichzelf te halen. Ze had een hekel aan werken met luie acteurs en kon domheid en aanstellerij niet uitstaan. Ardith was in alle opzichten trouw aan zichzelf en haar hoge eisen. Ze was een eerlijke vrouw en een geweldige actrice, veel meer dan een diva, ongeacht wat mensen die haar niet kenden van haar zeiden. Haar carrière was essentieel voor haar gevoel van geluk en zingeving. Ardith had het werk de afgelopen twee jaar gemist, maar dat had ze liever dan rollen aannemen in tweederangsfilms. Ze wachtte op de juiste film en wist dat die vroeg of laat zou komen. In de tussentijd las ze elk boek en script dat ze te pakken kon krijgen.

Ardiths carrière had altijd voorrang gekregen op haar privéleven. Dat was nog steeds zo. Ze had één dochter uit een acht jaar durend huwelijk dat was begonnen toen ze in de twintig was. Ze was getrouwd geweest met een van Hollywoods grootste producenten, John Walker. Ze waren een krachtig koppel geweest en hadden samen verschillende films gemaakt, die legendari-sche kassuccessen waren geworden en hun carrières een

boost hadden gegeven. Het was een tumultueuze maar creatieve relatie geweest, waaruit ook hun enige dochter Morgan was voortgekomen. Zij was nu achtendertig en werkte als plastisch chirurg in New York.

Morgan had de Hollywood-wereld haar hele leven gemedend. Ze had voor geneeskunde gekozen als een spannend en bevredigend alternatief, wat bij haar paste. Ze was partner in een succesvolle plastisch-chirurgische praktijk, met twee senior partners die al jaren samenwerkten. De ene stond op het punt met pensioen te gaan en de andere was op het hoogtepunt van zijn carrière. Morgan was de enige vrouw die ooit door hen was uitgenodigd om partner te worden. De lat lag hoog: een van de partners gaf zelfs les aan de medische faculteit van Columbia.

Ardith zou nu willen dat ze meer tijd met Morgan had doorgebracht toen ze jonger was, maar haar eigen carrière had destijds op het toppunt gestaan. Ze moest toegeven dat ze te vaak op locatie was geweest, weg van Morgan. Ardith had alle belangrijke momenten en mijlpalen in haar dochters leven gemist: de schooltoneelstukken, het eerste schoolgala, haar eerste liefdesverdriet en vele verjaardagen. Het was onmogelijk om dat nog in te halen. Ardith voelde zich daar nu wel schuldig over, maar ze kon het niet goedmaken of het verleden ongedaan maken. Toen Morgan eenmaal volwassen was, werd duidelijk hoe verschillend de twee vrouwen waren. Hoewel Morgan haar moeders carrière respecteerde, had ze er nooit plezier aan beleefd. De verschillen tussen hun persoonlijkheden en carrières waren

moeilijk te overbruggen. Ze spraken elkaar regelmatig – uit plichtsbesef en respect – maar waren het over weinig dingen eens. Morgan had niet veel herinneringen aan haar vader, die was overleden toen ze zeven was. Er was een schandaal geweest rond zijn dood en dat had haar jarenlang gekweld.

John Walker was omgekomen bij een tragisch helikopterongeluk. Voor Ardith was dat des te traumatischer, omdat hij met de vrouw stierf met wie hij naar verluidt een affaire had. Zij was een beginnend actrice die in een van zijn films speelde en wier carrière hij had begeleid. De vrouw was tweeëntwintig en Ardith was destijds eenendertig. De brieven die Ardith na Johns dood bij zijn protégé aantrof, bevestigden haar angsten en vermoedens over hun relatie. Ze had het haar echtgenoot nooit vergeven. De pers maakte een sensationeel schandaal van zijn overlijden waar Morgan pas van hoorde toen ze eenmaal ouder was. Desondanks hield ze zich vast aan een geïdealiseerd beeld van haar vader. Hoewel Johns films een eerbetoon bleven aan hem, bleef zijn reputatie als rokkenjager hem na zijn dood achtervolgen. Ardith wist zeker dat het niet zijn eerste affaire was geweest en had dat ook tegen Morgan gezegd. Haar echtgenoot had nooit weerstand kunnen bieden aan de actrices in zijn films. Ardith was nooit opnieuw getrouwd en had daar geen spijt van; het was een ervaring die ze niet opnieuw wilde meemaken. Ze had geen behoefte om met nog een bedrieger te trouwen en wilde geen kinderen meer. Morgan was al een hele uitdaging geweest om alleen op te voeden.

Hun relatie was nooit makkelijk geweest en werd alleen maar lastiger naarmate Morgan ouder werd. Ze was rebels geweest in haar tienerjaren en boos op de ouders die ze niet had. Ardith gaf zonder aarzeling toe dat, hoewel ze van haar dochter hield, het moederschap niet haar sterkste kant was. Morgan was het daarmee eens. Ardith was er niet op voorbereid geweest hoeveel ze een kind zou moeten geven, vooral niet na het overlijden van haar vader. Ardith en Morgan hadden af en toe wel een leuke tijd samen, maar verder zagen ze elkaar niet vaak meer. Hoewel Ardith inmiddels minder door haar werk werd opgeslokt, had haar dochter nu geen belangstelling of tijd. Ze had het druk met haar carrière als arts in New York. Ardith was trots op haar, maar ook zij leidde nog altijd haar eigen leven als ster in Los Angeles. Morgan was op haar achtendertigste nog single. Ze beweerde dat ze geen tijd had voor een man of kinderen, of zelfs maar om te daten. Haar werk en haar patiënten waren haar prioriteiten. In sommige opzichten was Morgan net als haar moeder: haar carrière kwam op de eerste plaats, al waren de rollen inmiddels omgedraaid. Ardith had niet genoeg tijd vrijgemaakt toen Morgan klein was, en nu deed haar dochter geen moeite voor haar. Het was een vicieuze cirkel waar ze niet uit leken te komen. Ardith had geaccepteerd dat het te laat was en ze nooit een hechte band met haar dochter zou krijgen. Ze leefden aan de rand van elkaars leven. En omdat ze aan tegenovergestelde kusten woonden, zagen ze elkaar te weinig om de schade uit het verleden te kunnen herstellen. Af en

toe gingen ze gezellig samen uit eten, waarna Morgan terugvloog naar New York en ze elkaar maandenlang niet zagen.

De afgelopen twaalf jaar had Ardith in William West een prettige metgezel gevonden. Hij was bijna net zo beroemd als zij. In zijn vijftig jaar durende carrière – zelfs langer dan die van Ardith – was hij een onmiskenbaar filmicoon geweest. Hij had nooit een Oscar gewonnen en niet zulke uitdagende rollen gespeeld als Ardith, maar het publiek hield van hem. William – of Bill, zoals iedereen hem noemde – koos rollen waarmee hij de harten van zijn fans veroverde. Omdat hij niet zo veeleisend was over de rollen die hij speelde, werkte hij meer dan Ardith en deed hij nog steeds een of twee films per jaar. Over twee dagen zou hij naar Engeland vertrekken voor een film op locatie. Hij zou een waardevolle rol spelen, al had hij niet langer de romantische hoofdrol. Op achtenzeventigjarige leeftijd was Bill gezond, energiek en wilde hij blijven werken, zelfs in wat minder belangrijke rollen. Hij verlangde er niet naar om met pensioen te gaan.

Ardith zei altijd dat het leeftijdsverschil van zestien jaar haar niet stoorde. Toen zij en Bill een relatie kregen was zij vijftig en hij zesenzestig – nog steeds een knappe man en een ster. Ze hadden hun carrière gemeen en hij was aardig, attent en goed gezelschap. Hoewel Bill de afgelopen jaren wat gas had teruggenomen, was hij voor zijn leeftijd in verrassend goede conditie, afgezien van de handvol pillen en vitamines die Ardith hem dagelijks gaf om hem gezond te hou-

den. Niemand wist wat de toekomst zou brengen, maar op dit moment ging het goed met hem en werkte hij nog steeds. Bill ging minder verstandig met geld om dan Ardith en had nooit zo goed verdiend als zij. Hij was dankbaar dat hij al tien jaar in haar huis in Bel Air mocht wonen. Hij droeg een klein deel bij aan de vaste lasten, maar Ardith verwachtte niets van hem. Bill was twee keer getrouwd en gescheiden, beide keren met actrices. De huwelijken waren kort geweest en hij had geen kinderen, wat de zaken eenvoudig hield. Bill was altijd hartelijk tegen Morgan, maar zij was al bezig geweest met haar specialisatie aan Columbia toen hij en Ardith een relatie kregen. Hun contact was daardoor vriendelijk maar oppervlakkig. Morgan had niets op haar moeders vriend aan te merken: hij was aardig, beleefd en goed voor Ardith, maar Bill was veel te laat in haar leven gekomen om een vaderfiguur te kunnen zijn. Morgan zei dat ze daar ook geen behoefte aan had. Ze vond hem, zoals de meeste acteurs, een beetje narcistisch: meer bezig met zijn eigen uiterlijk, projecten en problemen dan met die van anderen. Ardith was dat gewend en vond het niet erg. Het was voor zowel haar als Bill de langste relatie die ze ooit hadden gehad. Na twaalf jaar waren ze een legendarisch Hollywood-koppel geworden, altijd samen wanneer ze in het openbaar verschenen. Het was geen grote romance – en dat was het ook nooit geweest – maar ze boden elkaar gezelschap. Ze hadden elkaar en waren niet alleen of eenzaam.

Toen de auto eindelijk voor het Hilton stopte, stapte Ardith uit in een lange, strakke zwarte satijnen jurk, die haar onberispelijk verzorgde figuur perfect accentueerde. Over haar schouders had ze een witte vossenmantel geslagen. Ze had haar outfit afgemaakt met een diamanten halsketting en oorbellen, die ze van Van Cleef & Arpels had geleend. Haar blonde haar was in een gladde, elegante chignon opgestoken. Ardith zag er oogverblindend uit en de pers was door het dolle heen toen ze haar in het oog kregen. Ze flitsten met hun camera's, riepen haar naam en zwaaiden om haar aandacht te krijgen, terwijl Bill West achter haar uitstapte in een piekfijne smoking. Ardith glimlachte en zwaaide als een koningin naar de massa fotografen en de fans die zich aan de rand van de menigte verdrongen. Bill en zij glipten vlot naar binnen, zodat ze de rode loper konden passeren voordat het diner en de prijsuitreiking zouden beginnen. Zodra Ardith en Bill zich in een zaal of menigte bevonden, waren alle ogen op hen gericht. De meeste mensen dachten dat ze inmiddels getrouwd waren, maar dat was niet zo. Ardith had daar nog steeds geen behoefte aan. Ze zei dat er geen reden voor was, maar Bill liet zo nu en dan doorschemeren dat hij het wel zou willen. Hij was nu eenmaal van een andere generatie. Ardith wees hem er altijd op dat het huwelijk op dit moment niets zou veranderen. Ze hadden al twaalf jaar een relatie, waarvan tien jaar onder één dak. Wat voegde een huwelijk daar nog aan toe, behalve een emotionele zekerheid die zij niet nodig had? Ardith was een sterke, zelfstandige vrouw en wilde haar leven graag zo houden.

Bill had vijf jaar eerder prostaatkanker overwonnen en was nu gezond en kankervrij. Toch was hij niet meer in staat om seksueel te functioneren, wat Ardith had geaccepteerd. Ze was nog wat jong om de seks helemaal op te geven, maar het was een offer dat ze voor hem wilde brengen. Het was een relatie die haar paste, en hem ook. Ardith kon zich niet voorstellen dat ze iemand anders zou ontmoeten en zich opnieuw aan een man moest aanpassen. Ze had genoeg mannen in haar leven gehad en was tevreden dat Bill West de laatste was. Ze waren allebei Hollywood-iconen en werden beschouwd als het ideale koppel. In sommige opzichten maakte het Ardith ouder om met een man van zijn leeftijd samen te zijn, maar op andere vlakken voelde ze zich juist jong. Voor iedereen, inclusief henzelf, leken ze perfect bij elkaar te passen. Bill vervulde de perfecte bijrol naast haar, de ster.

Ardith en Bill lieten zich een halfuur lang bewonderen en fotograferen op de rode loper, waarna ze zich naar hun tafel begaven. Daar zouden ze dineren en de prijsuitreiking volgen. De Golden Globes waren belangrijk en meestal een voorbode van hoe de Oscars twee maanden later zouden verlopen. Ardith en Bill zaten aan een tafel met andere grote sterren en de tv-camera's waren voortdurend op hen gericht. Ze zouden de hele avond nauwlettend in de gaten worden gehouden. Bill had Ardith al verteld dat hij na de uitreiking direct naar huis wilde en de afterparty's zou overslaan. Hij had nog veel te doen voordat hij over twee dagen naar Engeland vertrok en wilde niet tot laat wegblijven. Ardith had de

feestjes best leuk gevonden, maar ze wilde er niet zonder Bill heen en dus was ze van plan om na de uitreiking met hem naar huis te gaan.

Ardith en Bill hadden allebei juist voorspeld wie er die avond zou winnen en waren het eens met de keuze van de buitenlandse pers. Nadat ze zich een weg hadden gebaand door de fotografen, glipten ze naar buiten zonder een van de feestjes bij te wonen. Voor middernacht waren ze terug in Ardiths huis in Bel Air. Ardith had bijna alles wat Bill in Engeland nodig zou hebben al ingepakt, maar hij bleef er dingen aan toevoegen, bang dat ze iets was vergeten. Ze was van plan zijn medicijnen in zijn aktetas stoppen, met instructies over wat hij wanneer moest innemen. Bill viel die nacht met zijn arm om haar heen in slaap. Oscar, Ardiths kleine witte poedeltje, lag naast hen op bed. Ardith nam hem overal mee naartoe. Bill had daar aanvankelijk bezwaar tegen gemaakt, maar was er uiteindelijk aan gewend geraakt. Ardith beweerde dat het hondje haar soulmate was en dat zijn voortdurende aanwezigheid niet ter discussie stond.

Ardith was een vroege vogel en zat de volgende dag al aan de ontbijttafel toen Bill in de keuken verscheen. Hij droeg een marineblauwe kasjmier kamerjas met satijnen revers in dezelfde kleur. Ze keek op en glimlachte zodra ze hem zag. Elke dag las ze de *Los Angeles Times*, *The New York Times*, en *The Wall Street Journal*, gedreven door een onverzadigbare honger naar kennis over de wereld om haar heen. Veel meer dan Bill, die alleen Va-

riety las voor nieuws over de filmindustrie. Dat was het enige wat hem echt interesseerde. Hij zei dat hij Ardith verantwoordelijk hield voor het wereldnieuws en erop vertrouwde dat ze hem zou waarschuwen als de aandelenmarkt instortte of er een oorlog uitbrak. Zij beloofde dat te doen.

‘Heb je lekker geslapen?’ vroeg Ardith hem met een tedere blik in haar ogen, zoals elke ochtend.

‘Ja.’ Bill glimlachte naar haar. ‘Ik vind het vreselijk om je twee maanden alleen te moeten laten,’ zei hij weemoedig, terwijl Ardith een kop koffie voor hem inschonk. Toch had Bill geen verlangen om met pensioen te gaan. Hij hield van zijn werk en vond het geweldig om op locatie te gaan. Het gaf hem het gevoel dat hij druk en belangrijk was, en leefde. ‘Ik heb vanmorgen een e-mail van de producent gekregen. Je assistent begint morgen, wanneer ik vertrek.’ Als onderdeel van Bills contract en om hem te motiveren om twee maanden op locatie te werken, hadden de producenten een assistente beschikbaar gesteld om Ardith te helpen met alle kleine taken die hij normaal gesproken voor haar deed. Bill maakte zich zorgen dat ze lange tijd alleen zou zijn en voelde zich schuldig dat hij haar achterliet. Omdat hij nog steeds een gewilde naam was, gaven de producenten Ardith een assistente om hem tevreden te houden. Ze vermoedde dat het een jonge actrice zou zijn die ze goed kenden; iemand die momenteel zonder werk zat en het geld kon gebruiken. Ardith was dankbaar voor alle hulp die een assistente haar kon bieden en verwachtte dat er een vrouw op de stoep zou staan. Ze had al een huis-

houdster die doordeweeks elke dag kwam en het avondeten bereidde als ze niet uit eten gingen. Meestal reed ze zelf door de stad, al liet ze zich soms ook door een chauffeur rijden. Wanneer Bill afspraken had, bracht ze hem daarheen of nam hij een Uber. Ardith dacht dat een assistente overbodig zou zijn, maar Bill had erop gestaan dat ze het aanbod aannam. Het kostte niets: zijn agent had het als extraatje in zijn contract weten te krijgen. Het was een voordeel waar zij in deelde, en dus had Ardith enigszins aarzelend toegestemd. Omdat het niet haar contract was, kreeg ze niet de mogelijkheid om de assistente te interviewen die de producenten zouden aannemen. Ze was enigszins bang dat een onbekende assistente eerder tot last dan een hulp zou zijn, maar ze kon haar altijd nog ontslaan als ze haar niet mocht. Het gaf Bill het gevoel dat hij iets speciaals voor haar had gedaan, en dus was ze er niet over in discussie gegaan.

‘Hebben ze je iets over haar verteld?’ vroeg Ardith, terwijl ze magere melk in een kom ontbijtgranen voor hem schonk. Ze lette beter op Bills dieet dan hijzelf. Hij had liever spek en gebakken eieren, maar dat stond Ardith hem niet toe. Bij een man van zijn leeftijd kwam ook de nodige verantwoordelijkheid kijken: ze was net zo goed zijn verpleegkundige als zijn vriendin.

‘Nee, niets,’ zei Bill over de assistente. ‘Ze zal vast heel aardig zijn. Je kunt haar met Oscar naar de trimsalon sturen.’ Dat was een taak die hij zelf niet graag deed. Oscar was nooit erg dol geweest op Bill. Het hondje wist wie zijn vrienden waren en voelde haarfijn aan dat Bill geen ‘hondenmens’ was.

‘Ik vind dat niet erg om te doen,’ zei Ardith luchtig.

‘Heb je nog iets gehoord van Morgan?’ vroeg Bill. Hij was onder de indruk van Morgans medische carrière. Hoewel Ardith niet hecht met haar was, vroeg ze haar dochter vaak om medisch advies – iets wat Morgan met tegenzin gaf. Ardith liet ook altijd Bills medicijnen door haar controleren, om zeker te weten dat er geen gevaarlijke bijwerkingen waren waar de artsen hem niet over hadden geïnformeerd.

‘Niet veel. Morgan doet niets anders dan werken,’ antwoordde ze op zijn vraag.

‘Geen man in haar leven?’ Bill vond het jammer dat Morgan op haar achtendertigste nog niemand had ontmoet. Hij was van mening dat ze daar wat meer moeite voor moest doen. Ze werd er immers niet jonger op als ze een man en kinderen wilde. Bill had op alle vlakken ouderwetse opvattingen, vooral over vrouwen en relaties.

‘Ze zegt dat ze daar geen tijd voor heeft,’ zei Ardith. Ze bemoeide zich er al een tijdje niet meer mee. Het was aan Morgan om te beslissen of ze wilde trouwen of kinderen wilde. Tot nu toe leek dat niet het geval: Morgan hield van haar werk en was nooit erg geïnteresseerd geweest in het huwelijk. ‘Ze denkt erover om dit najaar naar Vietnam te gaan, om als vrijwilliger mee te werken aan een speciaal project waarbij ze kinderen met brandwonden helpt. Het klinkt vreselijk, maar ook nobel.’

‘Ze heeft een goed hart,’ zei Bill vol bewondering. Even later ging hij van tafel om zijn koffers verder in te pakken. Die dag reed Ardith hem van hot naar her om

nog wat laatste boodschappen te doen. Ze waren allebei doodop toen ze 's avonds naar bed gingen. Bill moest de volgende ochtend om zes uur klaarstaan, omdat de producenten hem zouden laten ophalen voor zijn vlucht naar Londen om negen uur. Vanwege zijn leeftijd en status kreeg hij de hele reis een vipbehandeling.

Om vijf uur ging de wekker. Bill was klaar om te vertrekken toen de auto arriveerde. Hij keek Ardith liefdevol aan terwijl ze in de deuropening stonden, zij in haar nachtjapon en hij elegant gekleed voor de reis.

Bill zag eruit als een echte filmster in een donkergrijs pak, een blauw overhemd en een marineblauwe stropdas, met een strak gesneden marineblauwe overjas en een hoed die hem er erg knap uit deed zien. Hij was blij dat hij twee maanden aan een film ging werken en een goede rol zou spelen. Toch vond hij het vervelend om Ardith achter te laten. Zij had beloofd hem over drie weken te komen bezoeken, al keek ze ernaar uit om wat tijd alleen te hebben terwijl hij weg was. Ardith was van plan om onderweg naar Londen een nacht in New York door te brengen en Morgan te bezoeken, als haar dochter tenminste tijd had. Het plan stond nog niet vast. Morgan maakte nooit ver van tevoren plannen en zei dat ze het erg druk had met werk.

‘Gedraag je als je weg bent,’ plaagde Ardith. ‘Niet verliefd worden op de ster.’

‘Jij ook,’ zei Bill en hij kuste haar. Hij had meer te vrezen dan zij, maar ze waren elkaar trouw. Ardith stond bij de deuropening te zwaaien toen de auto wegreed en was even jaloers op haar partner. Zij zou ook graag

op reis gaan om aan een film op locatie te werken. Ze hoopte dat ze dat snel zou kunnen doen, zodra de juiste film zich aandiende. Dankzij zijn werk voelde Bill zich nuttig en betrokken. Hij had drie koffers voor zijn netten pakken en een vierde voor alleen schoenen. Hij had vrienden in Londen die hij van plan was te zien wanneer hij vrij was; hij zou niet elke dag op de set zijn. De rol was fysiek niet al te zwaar, in tegenstelling tot de projecten waar Ardith meestal voor tekende – die vergden maanden van voorbereiding. Bill was de enige acteur met wie ze ooit een relatie had gehad die haar haar succes niet misgunde en haar er niet voor strafte. Het was een van de redenen waarom hun relatie zo goed werkte. Bill had Ardith nooit haar roem misgund. Hij was makkelijk in de omgang, tevreden met wie hij was en blij met het succes dat hij had behaald. Meer hoefde hij niet. Ardith daarentegen had zich altijd fysiek en mentaal tot het uiterste gedreven voor de rollen die ze speelde. Ze wilde altijd meer bereiken. Daarom had zij ook twee Oscars gewonnen en Bill niet, wat hij ook niet erg vond. Op achtenzeventigjarige leeftijd was hij gewoon blij dat hij nog steeds in het vak zat en überhaupt werk had. Hij was nooit zo ambitieus of gedreven geweest als Ardith. In dat opzicht pasten ze goed bij elkaar.

Ardith ging terug naar bed en dacht aan Bill nadat hij vertrokken was. Ze was blij voor hem dat hij aan het werk was. Het was een indrukwekkende cast, wat veelbelovend was, en een beroemde regisseur met wie Bill al eerder had gewerkt.

Ardith viel in slaap en werd twee uur later wakker.

Ze nam een douche en deed een groen gezichtsmasker op dat ze niet graag gebruikte als Bill thuis was. Ze leek daarmee net op de heks uit *De tovenaars van Oz*. Vervolgens ging ze aan tafel zitten met de kranten die ze elke dag las. Ze was halverwege de *Los Angeles Times* toen er buiten een explosie klonk, of in elk geval iets wat veel lawaai maakte. Ardith keek geschrokken op en gluurde door de jaloezieën van het keukenraam. Ze zag een enorme motor recht op het huis afkomen en met een wolk van opspattend grind een draai maken. De motorrijder leek op Darth Vader of een Hells Angel: hij droeg een helm met een zwart vizier dat zijn gezicht verborg, een zwart motorjack, een gescheurde spijkerbroek en motorlaarzen. Hij bleef een minuut lang naar het huis staren, alsof hij iemand zou gaan vermoorden zodra hij binnen was. Benicia, de huishoudster, kwam in paniek naar Ardith toe gerend.

‘Hij ziet eruit als een Hells Angel. Moet ik de politie bellen?’ fluisterde ze, terwijl Ardith probeerde de situatie in te schatten en te bepalen hoe gevaarlijk de motorrijder was. Hij zag eruit als een ruige kerel. Oscar was driftig aan het blaffen door al het lawaai dat de motorrijder met zijn Harley had veroorzaakt.

‘Waar zijn de paniekknoppen?’ vroeg Ardith, ook fluisterend. De bestuurder van de motor zag er dreigend uit terwijl hij langzaam van het enorme voertuig stapte. Je hoorde weleens van zulke types, die huizen binnendrongen of mensen op klaarlichte dag onder schot hielden en beroofden.

Benicia haalde een paniekknop uit een la en gaf die

aan haar werkgeefster. Ardith bleef de man in de gaten houden, zich afvragend of hij gewapend was of een raam zou ingooien om het huis binnen te komen. Dit was nog nooit eerder gebeurd. Ardith hield niet van wapens en had er ook geen in huis, hoewel Bill vond dat ze die wel zou moeten hebben, voor dit soort gevallen. Inbrekers en criminelen in de omgeving van Los Angeles stonden erom bekend behoorlijk brutaal te zijn. Ardith hield de paniekknop in haar hand en stond op het punt erop te drukken, terwijl ze afwachtte wat de angstaanjagend uitziende motorrijder zou doen. Hij zette zijn helm af, waardoor ze zag dat hij ongeschoren was. Hij had een tiendagenbaardje en lang haar dat eruitzag alsof het in maanden niet was gekamd. Zijn postuur was krachtig, en Ardith stelde zich voor hoe hij hen zou vastbinden en het huis zou beroven. Hij zag er niet uit als een drugsverslaafde, eerder als een crimineel: fit, met brede schouders. Tot Ardiths grote verrassing liep de motorrijder niet naar het keukenraam, maar stapte vastberaden de trap naar de voordeur op en drukte op de bel. Misschien waren inbrekers tegenwoordig zo brutaal dat ze aan de voordeur belden, waarna ze je te pakken namen en vastbonden. Ardith drukte de paniekknop in zodra de deurbel klonk. Daarna liep ze op haar tenen naar de voordeur om de man beter door het kijkgaatje te kunnen zien. Hij stond daar gewoon. Ardith wist dat de politie binnen tien minuten zou arriveren.

Bill was precies drie uur weg en ze werden al aangevallen. Ardith herinnerde zich dat Bill aan *Variety* had verteld dat hij twee maanden weg zou zijn voor opna-

mes, wat ze niet leuk had gevonden. Niet dat hij opgewassen zou zijn tegen de schurk die momenteel voor hun deur stond. De motorrijder had het postuur van een bodybuilder en leek zo'n dertig jaar. Tenminste, als hij dat al was – waarschijnlijk was hij jonger.

‘Wie is daar?’ riep Ardith door de deur, benieuwd naar wat de man zou zeggen. Ze probeerde dapper te klinken, al was haar keel droog en beefde ze. Toch gaf de adrenaline van de angst haar moed.

‘Ik ben Josh Gray. De assistent van mevrouw Law,’ zei hij, veel zachtmoediger klinkend dan Ardith. Zij slaakte een zucht en voelde haar knieën knikken.

‘Je bent wát?’ Ardith ontgrendelde de deur en zwaaide hem open. Ze gaapte de man aan, in haar badjas en op haar blote voeten, met haar haar opgestoken boven op haar hoofd en haar gezicht groen van het vergeten gezichtsmasker. Zij en de ruig ogende man, die beweerde haar assistent te zijn, staarden elkaar ongelovig aan.

‘Ik ben haar nieuwe assistent... uw nieuwe assistent,’ zei Josh aarzelend, in de veronderstelling dat zij Ardith Law was. ‘Ik zou vandaag beginnen. De producent van meneer West heeft me gestuurd.’

‘En dít is hoe je komt opdagen op je eerste werkdag?’ zei Ardith met duidelijke afkeuring. ‘Ik dacht dat je zou inbreken en ons ging vermoorden. En je zou een vrouw moeten zijn.’

‘Sorry, ze hebben mij gestuurd. Voor twee maanden.’ Oscar, het kleine poedeltje, rende vanuit de keuken de hal in en blafte wild naar de man. In de verte hoorde Ardith sirenes en binnen een minuut arriveerden er twee

politieauto's. Vier agenten renden met getrokken wapens op hen af. Josh Gray leek in paniek.

'Handen omhoog,' riep de politie tegen Josh. Een van hen duwde hem naar de grond, waardoor hij met zijn gezicht naar beneden op het gazon kwam te liggen. Ardith keek beschaamd.

'Sorry,' zei ze tegen de agenten, terwijl twee van hen haar aanstaarden. 'Het was een misverstand. Ik dacht dat er werd ingebroken, maar het bleek gewoon mijn assistent te zijn die naar zijn werk kwam.' Ze deed haar best eruit te zien als een filmster en charmant en nonchalant te klinken. Josh keek vanaf de grond geschokt naar hen op. Ardith ving een glimp van zichzelf op in de spiegel in de hal en zag het groene gezichtsmasker dat ze was vergeten. 'O mijn god. Het spijt me echt.' De politie vertrok snel, waarna Josh omhoog kwam en haar aanstaarde. Ze was nauwelijks herkenbaar met die groene smurrie op haar gezicht, maar het was overduidelijk Ardith Law. Het was een helse eerste kennismaking met zijn nieuwe baas en hij had de baan toch al niet gewild. Josh was een acteur zonder werk. Zijn volgende film was net geannuleerd, waardoor de producent van Bills film hem voor twee maanden als Ardiths assistent had aangewezen. Josh zag er enorm tegenop.

Hij had geen zin om twee maanden lang haar loopjongen te zijn, zeker niet na alles wat hij over haar reputatie als diva had gelezen. Maar hij werd ervoor betaald, en hij had het geld nodig nu de sciencefictionfilm waarvoor hij was aangenomen niet doorging. Dit was echter

veel erger dan een slechte film. Josh was eenenveertig, en de afgelopen tien jaar had hij in tweederangsfilms gespeeld en in de bediening gewerkt. Hij hoopte steeds op zijn grote doorbraak, maar die was nog niet gekomen. Ardith Law ging daar duidelijk geen verandering in brengen.

‘Kom binnen,’ zei ze op strenge toon tegen hem, ‘voor de hele buurt ons ziet.’ Ze pakte Oscar op en Josh liep de hal in. Ardith sloeg de deur hard achter hem dicht. ‘Wat bezielt je om op dat ding naar je werk te komen? Je jaagt de hele buurt de stuipen op het lijf. Ik dacht dat je een Hells Angel was.’

‘En dus belde je de politie?’ Josh was nog steeds verbijsterd door wat er was gebeurd.

‘Je ziet er gevaarlijk uit. En waarom hebben ze geen vrouw gestuurd?’

‘Dat was geloof ik wel het plan, maar zij kreeg een rol in een of andere tienervampierfilm. Dus ja, nu heb je mij gekregen. De sciencefictionfilm waarin ik zou spelen ging niet door, waardoor ik vrij was. Ik heb een vriend die voor de producent werkt en me aan deze klus heeft geholpen.’

‘Geweldig. Je ziet eruit als Darth Vader. Je kunt niet op dat ding naar je werk komen,’ zei Ardith, terwijl Josh haar naar de keuken volgde. Benicia staarde hen beiden aan, niet begrijpend waarom Ardith hun aanvaller had uitgenodigd binnen te komen.

‘Ik heb geen auto,’ zei hij beleefd, zich afvragend of ze gek was of gewoon raar met dat groene gezicht.

‘Neem een Uber. Mijn burens doen me nog wat aan

als ze dat lawaai weer horen. Ik kan je een auto geven voor tijdens het werk.'

'Wat ga ik precies doen?' vroeg Josh bezorgd. 'Ze zeiden dat je een assistent nodig had nu meneer West weg is.'

'Precies. Je kunt de hond naar de trimsalon brengen, pakketjes ophalen en klusjes voor me doen. Alles wat ik maar nodig heb.' Toch zou een mannelijke assistent een probleem zijn: hij kon de kamer niet binnenkomen als ze uitgekleed was of orders aannemen als ze in bad lag. Josh was helemaal niet de assistent die Ardith wilde. Ze hadden Bill nooit verteld dat ze misschien een man zouden sturen. Hij was zo goed als nutteloos voor haar.

'Ik ben geen getrainde lijfwacht,' waarschuwde Josh haar.

'Die heb ik ook niet nodig. Tenminste, niet totdat jij verscheen. Je hebt die arme Benicia de stuipen op het lijf gejaagd,' berispte Ardith hem. 'En je moet fatsoenlijk gekleed naar je werk komen, je kunt niet door de stad lopen alsof je een Hells Angel bent. Heb je een jasje? Een blazer of zo?'

Josh knikte. 'Wil je dat ik een pak en stropdas draag?' vroeg hij terneergeslagen.

'Nee, gewoon een fatsoenlijk overhemd, een nette, niet gescheurde spijkerbroek en een jasje zijn prima. En gewone schoenen of sportschoenen, niet die seriemoordenaarslaarzen die je nu draagt.' Ze keek hem afkeurend aan. 'Hou je van honden?'

'Ik heb er nog nooit een gehad.' Oscar was nog steeds

aan het blaffen. Josh leek niet erg enthousiast over het vooruitzicht. ‘Bijt hij?’

‘Alleen als hij je niet mag,’ zei Ardith botweg. ‘Hij weegt anderhalve kilo, dus je hoeft je geen zorgen om hem te maken.’ Oscar ontblootte zijn tanden toen ze dat zei, waardoor hij meer op een hondsdolle cavia leek dan op een hond. Josh zag er ellendig uit.

‘Wil je dat ik naar huis ga om me om te kleden?’ Ardith dacht daarover na. Haar gezicht was nog steeds groen; ze was het opnieuw vergeten terwijl ze Josh uitfoeterde. Hij had hen allemaal van streek gemaakt, zelfs de hond.

‘Voor vandaag is het oké. Probeer ons morgen niet weer de stuipen op het lijf te jagen.’ Josh knikte, nog steeds denkend aan hoe hij enkele minuten geleden met zijn gezicht naar beneden op het gazon had gelegen, met de wapens van twee LAPD-agenten op hem gericht. ‘Ik ga me aankleden. Je kunt me naar Beverly Hills brengen om wat boodschappen te doen, dan hoef ik niet te parkeren.’

‘Prima.’ Josh knikte opnieuw, nog steeds overdonderd door de eerste momenten van zijn nieuwe baan. Na wat er net was gebeurd, leken de komende acht weken een beangstigend vooruitzicht. Een hond die leek op een dolle muis, een baas met een groen gezicht en gewapende politieagenten die hem in haar voortuin tegen de grond hadden gewerkt. Als Josh zelf een paniekknop had, dan had hij die ingedrukt. Dit was veel erger dan hij had gevreesd. Ardith was geen diva, ze was knettergek. En hij zou de komende acht weken aan haar

vastzitten. Een drankje om zijn zenuwen te kalmeren zou welkom zijn geweest. Misschien zou zijn nieuwe baas hem dan ontslaan, zodat hij haar de komende twee maanden niet hoefde te tolereren. Maar voorlopig zat Josh met haar opgescheept. Zijn verdomde film ging niet door, dus nu moest hij wel de loopjongen spelen van een compleet gestoorde vrouw. Het liefst rende hij gillend de deur uit, maar hij wist dat dat niet kon: hij had het geld nodig om zijn huur te betalen. Benicia keek Josh wantrouwend aan terwijl hij aan de keukentafel ging zitten en wachtte tot Ardith terugkwam, zodat hij haar chauffeur kon spelen. Wat Josh betrof had ze een exorcist nodig, geen assistent. Om de tijd te doden bukte hij om het hysterische poedeltje te aaien. De hond liet hem opnieuw zijn tanden zien, alsof hij dacht dat hij een rottweiler was.

‘Lief zijn,’ fluisterde Josh naar hem. ‘Ik vind dit net zo vervelend als jij. Ik beloof dat ik je met rust zal laten als je me niet bijt. Afgesproken?’ Oscar aarzelde even, keek Josh recht aan en liet al zijn tanden zien. Toen liep hij weg om zijn baasje te zoeken, terwijl Josh nadacht over wat het productiebedrijf met hem zou doen als hij op zijn eerste dag zou stoppen. Het was erg verleidelijk. Hij vroeg zich af of hij een tetanusinjectie nodig zou hebben als Oscar hem beet. Dit was zonder twijfel een stressvolle baan, en helemaal niet wat hij zich had voorgesteld. Maar hoeveel erger kon het nog worden? De politie had hem gelukkig niet neergeschoten, al mocht hij niet meer op zijn Harley naar het werk komen en moest hij zich kleden naar Ardiths wensen. Dit was mis-

schien wel de ergste baan die hij ooit had gehad. ‘Diva’ was nog een understatement: eerder een diva met een groen gezicht en een bloeddorstig poedeltje. Josh kon niet wachten om naar huis te gaan, een jointje te roken en een martini te drinken. Het zouden acht heel lange weken worden bij mevrouw Ardith Law!